Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3534/2025
19.03.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Николић, адвокат из ..., против туженог „БЈН“ ДОО Београд, кога заступа пуномоћник Бранислав Рајић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1271/2025 од 27.08.2025. године, у седници одржаној 19.03.2026 године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, **УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1271/2025 од 27.08.2025. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби туженог.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врању П1 287/21 од 17.02.2022. године, која је исправљена решењем истог суда П1 287/21 од 23.01.2023. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење о престанку радног односа од 27.08.2019. године због истека уговора о раду 30.06.2019. године и наложено је туженом да тужиљу врати на рад на послове које је обављала пре престанка радног односа. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 185.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1271/2025 од 27.08.2025. године, ставом првим изреке усвојена је жалба туженог, укинута пресуда Основног суда у Врању П1 287/21 од 17.02.2022. године, исправљена решењем истог суда од 23.01.2023. године и пресуђено је тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да суд поништи као незаконито решење о престанку радног односа од 27.08.2019. године због истека уговора о раду од 30.06.2019. године и наложи туженом да врати тужиљу на рад, на послове које је обављала пре престанка радног односа, као и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 185.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се обавеже тужени да јој накнади трошкове другостепеног поступка од 142.500,00 динара. Ставом трећим

изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка у укупном износу од 361.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиље основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном од стране другостепеног суда након одржане расправе на основу члана 384. ЗПП, тужиља је била у радном односу код туженог на одређено време од два месеца у периоду од 01.07.2019. године до 30.08.2019. године, на радном месту ..., а на основу уговора о раду без броја од 30.06.2019. године. Оспореним решењем туженог од 27.08.2019. године тужиљи је отказан наведени уговор о раду због истека времена на који је засновала радни однос, уз престанак радног односа са даном 30.08.2019. године. Према уверењу Централног регистра социјалног осигурања од 23.01.2020. године, тужиља је била пријављена код Фонда ПИО од 01.07.2019. године до 30.08.2019. године, када је одјављена са обавезног осигурања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и одлучио о тужбеном захтеву тужиље за поништај решења од 27.08.2019. године о престанку радног односа и за враћање на рад, тако што је исти одбио као неоснован, оцењујући да је уговором о раду од 30.06.2019. године који је доставио тужени оригиналан и аутентичан уговор, према којем је тужиља код туженог засновала радни однос на одређено време од два месеца, због чега је предметним решењем од 27.08.2019. године тужиљи правилно отказан уговор о раду због истека рока на који је закључен, уз престанак радног односа са даном 30.08.2019. године. Овакву одлуку другостепени суд је донео примењујући одредбу члана 175. став 1. тачка 1 у вези са чланом 30, 31. и 37. Закона о раду и члана 4, 4а, 4б и 5. Уредбе о садржини, обрасцу и начину подношења јединствене пријаве на обавезно социјално осигурање, јединственим методолошким принципима и јединственом кодексу шифара за унос података у јединствену базу Централног регистра обавезног социјалног осигурања (“Службени гласник РС“ бр. 54/10, 124/12 и 119/13).

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиље оспорава побијана другостепена пресуда указивањем да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је овај суд пропустио да цени исказе сведока ББ и ВВ, иако је прочитао записник са њиховим исказима датим пред првостепеним судом.

Наиме, у овај парници је спорно трајање радног односа тужиље код туженог. Неспорно је утврђено да је тужиља засновала радни однос код туженог на одређено време почев од 01.07.2019. године, али је тужиља тврдила да је овај радни однос требао

да траје шест месеци, односно до 31.12.2019. године, достављајући као доказ за своје тврдње уговор о раду без броја од 30.06.2019. године који је двострано одштампан и којим је у члану 4. уговорено да запослени дана 01.07.2019. година заснива радни однос у трајању од шест месеци до 31.12.2019. године, док је тужени тврдио да је радни однос са тужиљом засновао на два месеца, достављајући коа доказ за своје тврдње такође уговор о раду без броја од 30.06.2019. године који је једнострано одштампан и којим је у члану 4. уговорено да запослени заснива радни однос од 01.07.2019. године до 30.08.2019. године.

Приликом оцене ова два уговора идентичног датума, при чему су оба снабдевена печатом и факсимилом туженог, другостепени суд је прихватио као оригиналан и аутентичан уговор који је доставио тужени, ценећи га у склопу осталих изведених доказа, пре свега приложених уговора о раду из 2019. године за друге запослене (ББ, ВВ и ГГ) који су такође штампани једнострано и достављених потврда и извештаја РФ ПИО о поднетој пријави, промени и одјави тужиље на обавезно пензијско и инвалидско осигурање, према којима је тужиља била пријављена на осигурање по основу уговора о раду 01.07.2019. године, а одјављена са осигурања 30.08.2019. године, дакле по истеку рока на који је радни однос заснован према приложеном уговору од стране туженог.

Међутим, другостепени суд је пропустио да у побијаној одлуци да оцену исказа сведока, како појединачно, тако у склопу осталих изведених доказа, што је његова обавеза у смисл члана 8. ЗПП у ситуацији када је одржао расправу.

Наиме, сведоци ББ и ВВ су у својим исказима датим на рочишту за главну расправу одржаном 17.09.2021. године пред првостепеним судом (који записник је другостепени суд прочитао на одржаној расправи, али ове исказе није ценио) навели да су сви уговори стизали из Београда одштампани, потписани и печатирани од стране послодавца у три примерака, а да су радници из Врања потписивали сва три примерка, од којих су један задржавали за себе, један примерак је остајао у радњи, а један је враћан у Београд. Тако је било и са спорним уговором за тужиљу, који је стигао истог дана када и уговор за сведока ББ, која је изјавила да је приликом потписивања дошло до пропуста јер је она грешком потписала примерак уговора који се односио на тужиљу, те да је тужиља након што је уочила овај пропуст одмах позвала надлежне у Београду који су јој рекли да избели потпис на свом уговору и преко тога стави свој потпис, што је тужиља урадила и што се види на примерку уговора који је тужиља доставила као доказ за своје тврдње да је уговор о раду засновала на одређено време од шест месеци. Исказ сведока ББ потврђен је од стране сведок ВВ.

Како у побијаној другостепеној одлуци нема оцене исказа саслушаних сведока, иако је другостепени суд дужан да када отвори расправу, изводи доказе и утврђује чињенично стање поступа у свему као и првостепени суд, односно да да свеобухватну оцену свих изведених доказа, уз посебну аргументацију, односно разлоге због којих одређене доказе не прихвата, следи да је другостепена пресуда морала бити укинута и предмет враћен том суду на поновно одлучивање о изјављеној жалби

Укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од исхода спора.

У поновном поступку другостепени суд ће отклонити недостатке на које је указано овим решењем и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 415. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић